

ikke, som jeg sagde før, se, at den Mand, der har lejet et Stykke Jord og aarlig betaler en Afgift for at faa Lov til at jage paa denne Jord, skal svare en Skat paa 18 Kr., som den, der jager paa egen Jord, ikke skal betale.

Fiskerne i Randers og mange andre Steder vilde dog ikke have saa meget imod at betale de 10 Kr., som det nu foreslaas at der skal betales; men det, de har imod, er, at det overhovedet forbydes dem at jage paa offentlige Farvande. Selv om jeg ikke har noget stort Haab om, at en Henstilling derom vil frugte, vil jeg dog henstille til den højtærede Landbrugsminister — fordi jeg ved, jeg har ikke blot Randers Fiskeriforening, men Dansk Fiskeriforening bag mig i Ønsket og Kravet om, at det bliver saaledes —, at der kan jages frit af enhver paa offentlige Farvande, og at Ministeren i Henhold hertil stryger 50 Meters Afstandsbestemmelsen i § 14 i den Lov, som blev vedtaget i sidste Samling.

Lauritz Laursen: Blandt de mange Love, som blev vedtaget i sidste Samling, er der neppe nogen, med Hensyn til hvilken Kritikken har været stærkere fremme end netop Jagtloven, og jeg kan til Dels forstaa denne Kritik overfor mange af de Bestemmelser, som findes i denne Jagtlov. En af de Bestemmelser, som efter min Formening har vakt berettiget Harm, er Bestemmelsen om de 2 Kr.s Jagtkort, som enhver skal have, der vil udøve Jagt paa sin egen Ejendom. Man kan slet ikke forstaa, at man for at gaa paa Jagt paa sin egen Ejendom skal betale et saadant Jagtkort med 2 Kr. til Sognefogeden. Jeg tror derfor, at det vilde være klogt, naar vi nu er ved at foretage en Ændring i den uheldige Jagtlov, at slette denne Bestemmelse, der paabyder Grundejerne at løse Jagtkort for at kunne jage paa deres egne Jorder.

Der er et andet Forhold, som har vakt megen Uvillie. Jeg tænker her paa Anvendelsen af den Dispensationsret, som blev givet den højtærede Landbrugsminister. Hvis en Mand bevisligt lider Skade eller Tab paa sin Afgrøde forårsaget særlig af det store Vildt, Kronvildtet, og der foreligger Kommunalraadets anbefaling af, at der gives ham Tilladelse til Natjagt, kan Ministeriet give saadan Tilladelse. Men denne Tilladelse bliver ofte nægtet. Naar en saadan Dispensationsbestemmelse er givet i Loven, kan de vedkommende imidlertid ikke forstaa, at Tilladelsen i paakommende Tilfælde nægtes.

Jeg kender personlig flere Tilfælde, hvor en Smaabruger, der har faaet sin Afgrøde til Dels ødelagt, har søgt Ministeriet om Tilladelse til en saadan Natjagt, som er den eneste Maade, hvorpaa han kan værne sin Afgrøde, og har haft Kommunalraadets Anbefaling — og andet eller mere forlanger Loven ikke —, men alligevel, undertiden efter flere Maanedes Forløb, har faaet et bestemt Afslag. Det har været disse Mennesker umuligt at forstaa dette — og hvem kan i øvrigt forstaa det? Det har vakt en uhyre Uvillie og sat meget ondt Blod, hvilket efter min Formening udmærket godt kunde have være undgaaet.

Der foreligger nu Lovforslag om Ændringer i denne Lov, et Forslag, der dog ikke retter de uheldige Bestemmelser, der findes deri, men efter min Formening gør det langt værre, med andre Ord, fører os fra Asken ind i Ilden. Lovforslaget indeholder en Bestemmelse, der gør det meget værre for de Mennesker, der ofte lider store Tab som Følge af Kronvildtets Angreb paa deres Afgrøde. Det foreslaas, at det bliver Politimesteren i Stedet for den højtærede Landbrugsminister, der giver denne Tilladelse til Natjagt, men paa Betingelse af, at det nedlagte Vildt inden 24 Timers Forløb afleveres til Sognets Hjælpekasse. Denne Bestemmelse, der endda kun gælder for Tidsrummet fra 21. September til 31. December, altsaa først efter den Tid, da den Del af Afgrøden, som Dyrene ikke har ødelagt, er bjærget i Laden, tror jeg nok vil for disse Menneskers Vedkommende faa Bøgeret til at flyde over.

Jeg kender selv maaske bedre end de fleste de Gener, som Kronvildtet kan forårsage paa en Afgrøde, hvad enten det er en Korn- eller en Rodfrugtsafgrøde. Da dette Vildt som Regel ikke kommer ud før Mørkets Frembrud, er det ikke til at komme til Livs paa anden Tid af Døgnet. Det kommer næsten altid i store Flokke og kan derfor paa ganske kort Tid fuldstændig ødelægge en Mands Afgrøde. Den eneste Udvej, en saadan stakkels Mand har eller i hvert Tilfælde hidtil har haft til at faa nogen Erstatning, er, at han har Taalmodighed til Nat efter Nat ugevis at afvente Vildtets Komme og saa kan have Held til at ramme og nedlægge et Stykke Vildt, hvad jo ofte er meget vanskeligt, da det sjælden gaar ud, undtagen naar det er mørkest. Sælger vedkommende Mand saa det nedlagte Stykke Vildt, vil han derved kunne skaffe sig en Erstatning, der dog i de fleste Tilfælde er af kummerlig Værdi. Men hvis nu ogsaa denne Mulighed skal berøves vedkommende